αἰαῖ', καὶ 'τὸν Ἄδωνιν' ἔτι πλέον ἢ ''Υμέναιον'.
αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
'ὤλετο καλὸς Ἄδωνις' ἐν ἀλλάλαισι λέγοισαι,
'αἰαῖ' δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ Παιῶνα.
χαἰ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλείοισιν, Ἄδωνιν,
καί νιν ἐπαείδουσιν, ὃ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει·
οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ νιν οὐκ ἀπολύει.

λῆγε γόων Κυθέρεια τὸ σάμερον, ἴσχεο κομμῶν·
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

II. [ΒΙΩΝΟΣ] ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ

ΜΥΡΣΩΝ

Λῇς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
ἱμερόεν γλυκύθυμον ἐρωτικόν, οἷον ὁ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ᾐόνι ⟨τᾳ̣⟩ Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ

κἠμοὶ συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;
ΜΥ. Σκύριον ⟨ὅν⟩, Λυκίδα, ζαλώμενος ᾆδες ἔρωτα,
λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν,
πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,